

Sygn. akt VI Ka 270/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędzia Robert Bednarczyk

Sędzia Waldemar Masłowski

Protokolant Sylwia Piliszewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w L.: Ł. C.

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2021 r.

sprawy **K. K. (1)** c. J. i Z. z d. M.,

ur. (...) w L.,

oskarżonej z art. 300 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 28 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 554/18

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej K. K. (1) w ten sposób, że:

1. przyjmuje, że przypisane jej przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oskarżona popełniła w okresie od września 2015 r. do 31 grudnia 2016 r.,

2. obniża orzeczoną wobec oskarżonej w pkt. I części dyspozytywnej karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej K. K. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych E. B. (1) i J. K. (1) kwoty po 840 złotych tytułem udziału pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 320 złotych, w tym opłatę w kwocie 300 złotych za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 270/20	
----------------	---------------	--------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 554/18		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca oskarżonego		

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania	

	albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		K. K. (1)	Dalsze zobowiązania finansowe pomiędzy oskarżoną a J. K. (1) Orzeczenia wydane w stosunku do	Pozew o zapłatę z dnia 9.07.2012 r. Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 21.08.2020r., sygn. akt VI GC 352/17 wraz	1549-1555 1581-1599 1600-1602

			osoby oskarżonej	z uzasadnieniem oraz apelacją K. K. (1) Postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt VI Ka 160/20 z dnia 19.01.2021r. i 3.02.2021r. Wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 14.01.2020r., sygn. akt II K 555/18	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			

<p>-----</p>	<p>Pozew o zapłatę z dnia 9.07.2012 r.</p> <p>Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 21.08.2020 r., sygn. akt VI GC 352/17 wraz z uzasadnieniem oraz apelacją K. K. (1)</p> <p>Postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt VI Ka 160/20 z dnia 19.01.2021r. i 3.02.2021r.</p> <p>Wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 14.01.2020r., sygn. akt II K 555/18</p>	<p>Zgodnie z wnioskiem obrońcy oskarżonej, Sąd Okręgowy dopuścił powołane dowody na okoliczność dalszych, domniemanych, wzajemnych roszczeń majątkowych pomiędzy oskarżoną a J. K. (1). Dowód ten jest bezsporny, a przez to wiarygodny.</p> <p>Ponadto Sąd Okręgowy z urzędu dopuścił dowody w postaci powołanych orzeczeń na okoliczność zawartych w nich treści. Dowody te są wiarygodne.</p>	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>1. Rażąca obraza przepisów postępowania karnego w postaci art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegała w szczególności na:</p> <p>a) uznaniu dowodu z zeznań E. B. za prawdziwy, spójny, zgodny z pozostałymi dowodami, podczas gdy dowód ten zawierał wewnętrzne i zewnętrzne rozbieżności, które nie zostały</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zweryfikowane,
a Sąd Rejonowy
przyjął je do
podstawy
ustaleń
faktycznych;

b) przyjęcie, iż
dowody z zeznań
M. A., A. M.,
J. N., S. C., R.
G., M. K., A. T.
tworzą jednolitą,
spójną całość
pozostając w
zgodzie z
twierdzeniami
E. B. podczas
gdy:

- M. A., J.
N., S. C., R.
G. wskazywali,
iż infrastruktura
techniczna (...)
jest przestarzała,
awaryjna,
wymaga
nakładów na
modernizację;

- A. M.
wskazywała, iż z
kwoty
transakcyjnej
oskarżona
uiściła 500.000
zł podatku VAT,
300.000
podatku
dochodowego,
prowadziła
działalność
gospodarczą do
31.12.2015 r.;

- A. T. podała,
iż oskarżona
podjęła decyzję
o sprzedaży
(...) w sytuacji

przymusu
ekonomicznego;

c) braku
zestawienia dat
czynności
przypisywanych
oskarżonej w
zarzucie do
stanu
wymagalności
płatności na
rzecz E. B. i J. K.;

d) zaniechaniu
przeprowadzenia
oceny dowodu
z dokumentów
w zakresie ich
treści na rzecz
interpretacji
narzuconej przez
E. B.;

e) zaniechaniu
przeprowadzenia
dowodu z zeznań
J. K. przed
Sądem
Rejonowym
podczas gdy
taką inicjatywę
dowodową
podjął
prokurator (str.
6 aktu
oskarżenia) oraz
obrońca
oskarżonej, a
świadek miał
wiedzę o
roszczeniu
podnoszonym
przez oskarżoną
wobec niego
przed Sądem
Okręgowym w
Legnicy;

f) zaniechaniu
zestawienia

	<p>dowodu z zeznań świadków z tezami dowodowymi dokumentów;</p> <p>g) zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków R. B., S. W., R. F., J. T., podczas gdy w/w mieli wiedzę o braku zasadności roszczenia E. B..</p>	
<p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżona:</p> <p>a) w zamiarze bezpośrednim udaremniła wykonanie postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 9.12.2014r.;</p> <p>b) czyn swój zrealizowała od 5 stycznia 2015 r. i w czasie późniejszym;</p> <p>c) działaniami opisanymi w zarzucie uszczupliła</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>zaspokojenie swoich wierzycieli;</p> <p>d) zrealizowała czyn opisany normą art. 300 § 2 k.k., podczas gdy ustalenia te były dowolne, sprzeczne z przeprowadzonymi dowodami i oparte na wersji narzuconej przez oskarżycielkę posiłkową.</p>		
<p>3. Rażące naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i § 2 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegało na oparciu wyroku jedynie na części materiału dowodowego oraz pominięciu istotnej części dowodów, tj.:</p> <p>a) zaniechaniu uwzględnienia, iż sprzedaż firmy (...) nastąpiła nie w celu wyzbycia się majątku, lecz spieniężenia dla pokrycia potrzeb płatniczych;</p> <p>b) pominięciu faktu, iż raty płatności na rzecz E. B. i J. K.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>uniemożliwiły spłatę ich z przychodów (...), bowiem cały przychód roczny był niższy od określonej przez Sąd Okręgowy raty na koniec roku, a zatem decyzja o sprzedaży warunkowała wykonanie spłaty;</p> <p>c) zaniechaniu uwzględnienia, iż wobec J. K. toczy się postępowanie o zapłatę kwoty wyższej, niż przysługuje mu roszczenie wobec oskarżonej.</p>		
<p>4. Rażąca surowość kary 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonej w stosunku do okoliczności podmiotowo-podmiotowych, które obiektywnie ocenione powinny do innej, mniej emocjonalnej oraz represyjnej reakcji karnej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż zgodnie z dyrektywą art. 7 k.p.k., organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych w sposób swobodny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.</p> <p>Obecne ujęcie przepisów art. 300 k.k. wskazuje, że przedmiotem ochrony jest interes majątkowy wierzycieli. Ubocznym przedmiotem</p>	

ochrony art.
300 § 2
k.k. jest także
interes
wymiaru
sprawiedliwości
w zakresie
prawidłowego
przebiegu
postępowania
egzekucyjnego
lub
postępowania
zabezpieczającego.
Przedmiot
wykonawczy
przestępstw
na szkodę
wierzycieli z
art. 300 k.k.
jest
specyficzny,
bo jest nim
własne
mienie
dłużnika. To
właśnie
odróżnia te
typy
przestępstw
od
przestępstw
przeciwko
mieniu. Co
prawda
analogicznie
do
przestępstw
przeciwko
mieniu ta
grupa także
godzi w cudze
interesy
majątkowe.
Jednak w
przeciwieństwie
do
przestępstw
przeciwko
mieniu, gdzie

na skutek
czynu
sprawcy
następuje
zubożenie
mienia
pokrzywdzonego,
w tych
przestępstwach
naruszenie
cudzych
interesów
majątkowych
polega na
tym, że
sprawca
wyzbywa się,
obciąża lub
ukrywa
własny
majątek po
to, aby
wierzyciele
nie byli w
stanie
skutecznie z
majątku
dłużnika
zaspokoić
swoich
prawnie
uzasadnionych
roszczeń
majątkowych.
Mimo że czyn
z art. 300
§ 2 k.k. jest
zaliczany do
tzw.
przestępstw
gospodarczych,
to przepis
ten chroni
każdy rodzaj
wierzytelności,
której
przymusowo
wierzyciel
dochodzi od
dłużnika (tak

*też M.
Gałązka,
Kodeks...,
2019, s. 1453).*
*Nie ma tu
więc
znaczenia,
czy dłużnik
i wierzyciel
lub chociaż
jeden z nich
mają status
przedsiębiorcy
(por.
postanowienie
SN z
24.01.2013 r.,
I KZP 22/12,
OSNKW
2013/3, poz.
20 za:
Konarska-
Wrzosek
Violetta
(red.), Kodeks
kary.
Komentarz,
wyd. III, WKP
2020).*

*Sąd
Rejonowy
uznał, iż
oskarżona
swoim
zachowaniem
wyczerpała
znamiona
przestępstwa
z art. 300 § 2
k.k. działając
w krótkich
odstępach
czasu oraz
w wykonaniu
powziętego z
góry zamiaru
udaremnienia
wykonania
postanowienia*

**I Co 673/15
Sądu
Rejonowego
w Lubaniu,
I Co 674/15
Sądu
Rejonowego
w Lubaniu
oraz
postanowienia
II Ca 297/13
Sądu
Okręgowego
w Jeleniej
Górze,
uszczerpiła
zaspokojenie
swoich
wierzycieli: J.
K. (1) oraz
E. B. (1) w
ten sposób, iż
dokonywała
transferów
środków
zgromadzonych
na rachunku
bankowym o
nr (...)
prowadzonym
przez (...)
S.A.,
dokonała
zmiany
nazwy
posiadacza
rachunku
bankowego,
przez co
czasowo
uniemożliwiła
zajęcie przez
komornika
środków
zgromadzonych
na tym
rachunku, nie
wskazała
komornikowi
przy Sądzie**

**Rejonowym w
Jeleniej Górze
pełnych i
rzetelnych
informacji o
stanie swego
majątku i
źródłach
dochodów,
zbyła na rzecz
(...) sp. z o.o.
sp.j. składniki
przedsiębiorstwa
„(...)” K. K.
(1),
ukrywając
środki
otrzymane z
tytułu tejże
transakcji.
Ustalenia te
poczynione
były w
oparciu o
obszerny
materiał
dowodowy
zgromadzony
w
postępowaniu
przygotowawczym,
obejmujący
powołane
orzeczenia
sądowe,
umowy,
dokumentację
z
prowadzonych
egzekucji,
wyciągi z
rachunków
bankowych
oraz zeznania
świadków.
Wbrew
jednak
stanowisku
skarżącego,
dowody te nie**

były oceniane „zgodnie z interpretacją narzuconą przez E. B. (1), zwłaszcza iż treść dokumentów ma charakter obiektywny, zaś informacje w nich zawarte, chociażby dotyczące zawieranych transakcji, zobowiązań pieniężnych i stanów rachunków bankowych, nie sposób interpretować w sposób niezgodny z ich treścią.

Podnoszona przez obrońcę oskarżonej okoliczność, iż K. K. (1) dokonała sprzedaży przedsiębiorstwa (...)w sytuacji przymusu ekonomicznego, bowiem firma ta stawała się coraz mniej rentowna ze względu na konieczność modernizacji infrastruktury: sieci kablowej i urzędzeń przesyłowych,

rosnące
koszty
utrzymania
przedsiębiorstwa
oraz
zmniejszanie
się liczby
abonentów
czy problemy
ze
ściągalnością
opłat
abonamentowych,
nie miała
znaczenia dla
przyjęcia, iż
swoim
zachowaniem
wyczerpała
ona znamiona
zarzucanego
jej
przestępstwa.
Chociaż
decyzja
oskarżonej o
sprzedaży
przedsiębiorstwa
w jego
ówczesnej
sytuacji
związaną z
utrata
konkurencyjności
wobec
wkroczenia
na rynek
ogólnopolskich
dostawców
usług
telekomunikacyjnych,
w tym
telewizji i
Internetu,
oceniana
może być jako
racjonalna i
słuszna, to
jednak jej
dalsze

zachowanie polegające na ukrywaniu majątku i udaremnieniu egzekucji, przez co roszczenia E. B. (1) i J. K. (1) nie zostały w całości zaspokojone, zasługują na adekwatną reakcję prawnokarną. Oceny tej nie zmienia także podnoszona w apelacji okoliczność, iż oskarżona jako osoba prowadząca przedsiębiorstwo po zmarłym mężu zobowiązana była do uregulowania licznych zobowiązań finansowych związanych z działalnością przedsiębiorstwa, a także do zapłaty wysokich kwot podatku VAT oraz podatku dochodowego.

Podkreślić również należy, iż bez znaczenia dla oceny

**prawidłowości
rozstrzygnięcia
w
przedmiotowej
sprawie było
zaniechanie
przeprowadzenia
dowodu z
przesłuchania
świadków R.
B. (2), S. W.
(2), R. F.
(2) i J. T.
(2), których
zeznania
według
twierdzeń
obrońcy
miałyby
wykazać brak
zasadności
roszczenia E.
B. (1).
Świadkowie
ci mieli mieć
wiedzę na
temat
pozasądowego
rozliczenia się
A. K. z
byłą żoną,
co miało
stanowić
zaspokojenie
jej roszczeń z
tytułu
podziału
majątku
wspólnego po
rozwodzie.
Nie można
jednak tracić
z pola
widzenia, iż
zobowiązanie
K. K. (1)
wobec
oskarżycielki
posiłkowej
wynikało z**

**prawomocnego
orzeczenia
Sądu
Okręgowego
w Jeleniej
Górze z dnia 9
grudnia 2014
r., sygn. akt
II Ca 297/13
i na obecnym
etapie
postępowania
nie mogło być
ono
skutecznie
kwestionowane
na podstawie
zeznań
powołanych
przez obronę
świadków, a
także nie
miało
wpływu na
ocenę
prawidłowości
przypisania
oskarżonej
wypełnienia
znamion
czynu z art.
300 § 2 k.k.
w zw. z art.
12 k.k. Także
okoliczność,
iż w sprawie
nie został
przesłuchany
w charakterze
świadka J.
K. (1), nie
stanowi
poważnego
braku
postępowania
dowodowego,
rzutującego
na ocenę
prawidłowości
wydanego**

rozstrzygnięcia.

Wbrew stanowisku skarżącego, postępowanie toczące się przed Sądem Okręgowym w Legnicy pomiędzy oskarżoną a oskarżycielem posiłkowym nie daje podstaw do przyjęcia, iż K. K. (1) była uprawniona do dokonania potrącenia należności wobec J. K. (1), co rzutować by miało także na realizację przez nią znamion zarzucanego jej czynu. Na marginesie wskazać należy, iż wyrokiem z dnia 21.08.2020 r., sygn. akt VI GC 352/17 Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił powództwo oskarżonej przeciwko J. K. (1).

Ad. 2

**Kwestionowanie
prawidłowości
przypisania
oskarżonej
wypełnienia
znamion
czynu z art.
300 § 2 k.k. w
zw. z art. 12
k.k. stanowi
całkowicie
dowolną i
nieuzasadnioną
polemikę z
poczynionymi
w sprawie
ustaleniami
faktycznymi,
stojącą w
oczywistej
sprzeczności z
treścią
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego.
Zawarte w
apelacji
twierdzenia,
iż oskarżona
nie działała w
sposób
umyślny i
ukierunkowany
na
udaremnienie
spłaty
należności na
rzecz
wierzycieli w
całości, uznać
należy za
gołosłowne i
wynikające z
realizacji
obranej linii
obrony,
choć K. K.
(1) korzystała**

wcześniej z
przysługującego
jej prawa
do odmowy
składania
wyjaśnień.
Skarżący
wszak nie
kwestionuje,
iż od września
2015 roku
oskarżona
przestała
spłacać swoje
zobowiązania
wobec
pokrzywdzonych
wynikające z
wydanego
orzeczenia w
sprawie II Ca
297/13 Sądu
Okręgowego
w Jeleniej
Górze, i że
spowodowało
to wszczęcie
przez
pokrzywdzonych
postępowania
egzekucyjnego
zapoczątkowanego
wnioskiem
ich
pełnomocnika
z 28.09.2015r.
Dziwić musi
stanowisko
skarżącego
jakoby
oskarżona nie
działała „w
zamiarze
bezpośrednim”
skoro
pieniądze
uzyskane ze
sprzedaży
przedsiębiorstwa
(...) wypłaciła

**z konta oraz
że nie
uszczupliła
zaspokojenia
swoich
wierzycieli
skoro nie
spłacała i nie
spłaciła do
dzisiaj rat
orzeczonych
w
postanowieniu
o podziale
majątku
wydanym w
wyżej
wymienionym
sprawie.**

**Wszystkie te
okoliczności
w sprawie są
bezsporne. W
przekonaniu
Sądu
Okręgowego
oskarżona
wyczerpała
znamiona
przestępstwa
z art. 300§ 2
kk.**

**Sąd
Odwoławczy
zmienił
jednak
poczynione
przez Sąd
Rejonowy
ustalenia
faktycznie
dotyczące
okresu, w
którym
oskarżona
swoim
zachowaniem
wypełniła
znamiona**

**czynności
sprawczej,
bowiem z
akt badanej
sprawy
wynika, iż
do dnia 28
września
2015r.
oskarżona
częściowo
dokonała
spłaty
należności na
rzecz
oskarżycieli
posiłkowych:
na rzecz E.
B. (1) kwoty
562.181.81 zł,
zaś na rzecz J.
K. (1) kwoty
219.649,92.
Dlatego też
Sąd
Odwoławczy
zmieniając
zaskarżony
wyrok
przyjął, iż
oskarżona
dopuściła się
przypisanego
jej czynu w
okresie od
września 2015
r. do 31
grudnia
2016r., co
znalazło
wyraz w pkt
I ust. 1
wyroku Sądu
Odwoławczego.**

Ad. 3

**W pierwszej
kolejności**

zauważyć należy, iż postawiony przez skarżącego zarzut rażącego naruszenia przepisów art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i § 2 k.k. mającego polegać na oparciu wyroku jedynie na części materiału dowodowego oraz pominięciu istotnej części dowodów, de facto dotyczy odmiennej, aniżeli poczynił to Sąd Rejonowy, oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz płynących z niej wniosków dotyczących motywacji działań oskarżonej i słuszności roszczeń finansowych E. B. (1) i J. K. (1).

Podkreślenia wymaga, iż

**przypisanie
K. K. (1)
odpowiedzialności
za zarzucane
jej
przestępstwo
nie było
następstwem
dokonania
przez nią
sprzedaży
przedsiębiorstwa
(...), lecz
ukrycia
środków
uzyskanych w
wyniku tej
sprzedaży i
udaremnienie
w ten sposób
postępowania
egzekucyjnego
i
zaspokojenia
w całości
roszczenia
oskarżycieli
posiłkowych.
Gdyby
rzeczywiście
motywacją
oskarżonej
było
uzyskanie
środków
finansowych
na pokrycie
ciążących na
niej
zobowiązań,
to zadbałaby
ona o to, aby
rzeczywiście
roszczenia
wierzycieli
zostały
pokryte ze
środków
pochodzących
z tej**

*transakcji.
Jednakże K.
K. (1) ani nie
zabezpieczyła
zaspokojenia
roszczeń
wierzycieli z
dochodów
przedsiębiorstwa
pomimo
zmiany jego
właściciela,
ani nie
dokonała
spłaty na
rzecz
oskarżycieli
posiłkowych z
kwoty, którą
uzyskała w
wyniku
sprzedaży
przedsiębiorstwa.
Co więcej,
działając w
sposób
rozmyślny w
taki sposób
ukryła środki
pochodzące ze
sprzedaży
przedsiębiorstwa,
że ani
komornikowi,
ani
syndykowi w
postępowaniu
upadłościowym
nie udało się
ich
zabezpieczyć
w
prowadzonych
postępowaniach
egzekucyjnych.

Bez znaczenia
pozostaje
przy tym
deklarowana*

**przez
skarżącego
wysokość
rocznego
przychodu
przedsiębiorstwa
wraz z
zarzutem, iż
kwota ta była
niewystarczająca
dla pokrycia
należności
wynikających
z rocznych
rat, do
uiszczenia
których była
zobowiązana
na rzecz
wierzycieli.
Przypomnieć
bowiem
należy, iż
zobowiązanie
to wynikające
z orzeczenia
Sądu
Okręgowego
w Jeleniej
Górze z dnia 9
grudnia 2014
r., sygn. akt
II Ca 297/13
było kwotą
wynikającą z
rozliczenia
pożytków z
rzeczy
wspólnej i nie
było
uzależnione
od aktualnej
kondycji
przedsiębiorstwa
(...)oraz
dochodów
uzyskiwanych
z jego
działalności.
Po pierwsze**

**obecnie
trudno jest
także
oszacować,
jakie dochody
przynosiłoby
przedsiębiorstwo
w kolejnych
latach, gdyby
nie zostało
sprzedane, po
drugie zaś
rozważania te
są o tyle
bezcelowe, iż
suma
uzyskana
przez
oskarżoną ze
sprzedaży
przedsiębiorstwa
wystarczyłaby
na spłacenie
należności na
rzecz
oskarżycieli
posiłkowych
w całości, bez
koniczności
uiszczania
spłaty w
ratach. Takie
stanowisko
zostało także
wyrażone
przez Sąd
Rejonowy w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku.**

**Także
podnoszona
przez
skarżącego
okoliczność,
iż pomiędzy
K. K. (1)
a J. K. (1)**

*toczy się
postępowanie
o zapłatę
kwoty
wyższej,
aniżeli
przysługujące
pokrzywdzonemu
roszczenie
wobec
oskarżonej, w
żadnym razie
nie podważa
prawidłowości
ustaleń Sądu
Rejonowego,
iż oskarżona
swoim
zachowaniem
wyczerpała
znamiona
zarzucanego
jej czynu.
Nawet jeśli
inne,
nieuregulowane
stosunki
majątkowe
między
stronami
budzą u
pokrzywdzonej
poczucie
niesprawiedliwości
czy
przekonanie o
nieślusznym
oskarżeniu, to
z punktu
widzenia
odpowiedzialności
karnej za
przestępstwo,
którego się
dopuściła, te
subiektywne
odczucia
pozostają bez
znaczenia i
nie mogą*

*skutecznie
podważać
prawidłowości
wydanego
rozstrzygnięcia.*

Ad. 4

*W pierwszej
kolejności
przypomnieć
należy, iż
zgodnie z
dyrektywami
zawartymi w
art. 53 § 1 k.k.
sąd wymierza
karę według
swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę,
bacząc, by jej
dolegliwość
nie
przekraczała
stopnia winy,
uwzględniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz
biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze
i
wychowawcze,
które ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także
potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.*

Rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy
(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.06.2009r.

**sygn. akt WA
19/09,
OSNwSK
2009/1/1255,
LEX nr
598172).**

**Odnosząc
powyższe
spostrzeżenia
do realiów
badanej
sprawy
stwierdzić
należy, iż
jak słusznie
wskazał Sąd
Rejonowy w
pisemnych
motywach
wydanego
rozstrzygnięcia,
zarówno
stopień winy,
jak i
społecznej
szkodliwości
przypisanego
oskarżonej
czynu były
znaczne, na
co rzutował
m.in. rozmiar
wyrządzonej
przestępstwem
szkody
określonej na
kwotę
1.098.000
złotych.
Zauważyć
jednak
należy, iż
zgodnie z art.
53 § 2 k.k.
wymierzając
karę, sąd
zobowiązany
jest
uwzględnić**

*m.in.
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy,
sposób życia
przed
popętnieniem
przestępstwa
i zachowanie
się po jego
popętnieniu.
Wymierzając
karę
oskarżonej,
Sąd I instancji
nie dopatrzył
się żadnych
okoliczności
łagodzących,
mimo iż przed
popętnieniem
przestępstwa
K. K. (1)
prowadziła
uporządkowany
tryb życia,
nie wchodziła
w konflikty z
prawem i nie
wykazywała
braku
poszanowania
dla
obowiązującego
porządku
prawnego.*

*Okoliczności
te prowadzą
do przyjęcia,
iż jak słusznie
podniósł
skarżący,
orzeczona
wobec K. K.
(1) kara
bezwzględna
2 lat
pozbawienia*

wolności była niewspółmiernie surowa, aczkolwiek nie w takim stopniu aby zasadne było orzeczenie kary o charakterze wolnościowym. Oceny tej nie zmienia prawomocny wyrok skazujący w sprawie II K 555/18 Sądu Rejonowego w Lubaniu toczącej się równoległe z postępowaniem w niniejszej sprawie (k. 1600-1603). Chociaż obrońca oskarżonej w uzasadnieniu apelacji nie wskazał, na czym miałyby polegać nadmierna „emocjonalność i represyjność” orzeczonej kary, to wnioskować należy, iż chociażby ze względu na warunki osobiste oskarżonej kara ta byłaby dla niej

**nadmiernie
dolegliwa.
Wobec
powyższego w
przekonaniu
Sądu
Odwoławczego
kara w
wymiarze 1
roku i 6
miesięcy
pozbawienia
wolności
będzie karą
adekwatną do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
przypisanego
oskarżonej
czynu.
Jednocześnie
z całą
stanowczością
stwierdzić
jednak
należy, iż
okoliczności
badanej
sprawy nie
dają podstaw
do orzeczenia
wobec
oskarżonej
kary grzywny
albo kary
ograniczenia
wolności
zamiast
pozbawienia
wolności na
podstawie
art. 37a k.k.,
czego
domagał się
obrońca
oskarżonej -
zwłaszcza iż
nie może być
spełniony**

<p>warunek równoczesnego orzeczenia środka karnego, środka kompensacyjnego lub przypadku, a i wymiar kary pozbawienia wolności w realiach sprawy przekraczałby 1 rok.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak już wspomniano, odnosząc się do zarzutów apelacji, Sąd Odwoławczy zaaprobował ustalenia Sądu I instancji</p>		

<p>dotyczące przypisania K. K. (1) sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego jej czynu, nie znajdując tym samym żadnych podstaw do uniewinnienia oskarżonej od jego popełnienia. Nie ujawniono także żadnych przesłanek uzasadniających wydania w sprawie wyroku kasatoryjnego.</p>	
<p>1 4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	
<p>2 5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu</p>	

pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części, wyłączwszy rozstrzygnięcie o okresie popelnienia przestępstwa i wymiarze kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Zważywszy na argumentację przedstawioną powyżej zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy we wskazanej części.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonej K. K. (1) w ten sposób, że:</p> <p>1. przyjął, że przypisane jej przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oskarżona popełniła w okresie od września 2015 r. do 31 grudnia 2016 r.;</p> <p>2. obniżył orzeczoną wobec oskarżonej w pkt I części dyspozytywnej karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Weryfikując ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż przypisanie</p>		

zachowaniu oskarżonej wypełnienia przesłanek czynu z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. jest możliwe w odniesieniu do okresu od września 2015 r. do 31 grudnia 2016 r., co skutkowało zmianą pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Ponadto, jak już wcześniej wspomniano, Sąd Odwoławczy uznał za zasadne obniżenie wymierzonej K. K. (1) kary pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

1.1.

-----

art. 439 k.p.k.

Zwięzle powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		

4.1.		~~# art. 454 § 1~~ k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia	o		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III IV	Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 627 k.p.k. w związku z art. 634 kpk oraz § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od oskarżonej K. K. (1) na rzecz	

oskarżycieli
posiłkowych E.
B. (1) i J.
K. (1) kwoty
po 840 złotych
tytułem udziału
pełnomocnika z
wyboru w
postępowaniu
odwoławczym.

Ponadto na
postawie art. 627
k.p.k. w związku
z art. 634 kpk
Sąd Odwoławczy
zasądził od
oskarżonej na
rzecz Skarbu
Państwa koszty
sądowe za
postępowanie
odwoławcze w
kwocie 320
złotych, w tym
opłatę w kwocie
300 złotych za
obie instancje,
której wysokość
określono na
podstawie art. 10
ust. 1 w zw.
z art. 2 ust. 1
pkt 4 ustawy z
dnia 23 czerwca
1973 r. opłatach
w sprawach
karnych oraz
ryczałt za
doręczenie pism
w postępowaniu
odwoławczym w
wysokości 20
złotych, zgodnie
z regulacją
zawartą w § 1
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 18

	<p>czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.</p>
PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonej odpowiedzialności za zarzucane jej przestępstwo oraz wymiar orzeczonej wobec niej kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana